

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1453/2023
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков адвокат из ..., против тужене Основне школе „Јован Јовановић Змај“ из Србобрана, чији је пуномоћник Срђан Лакић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3745/22 од 07.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3745/22 од 07.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 844/2020 од 08.06.2022. године, у првом ставу изреке усвојен је тужбени захтев. У другом ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи исплати, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.12.2017. године до 31.10.2020. године, износ од 56.781,00 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и износ од 16.365,87 динара на име посебно обрачунате законске камате до 13.07.2021. године. У трећем ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи исплати на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2017. године до 31.10.2020. године, износ од 79.407,07 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и износ од 19.134,36 динара на име посебно обрачунате законске камате до 13.07.2021. године. У четвртном ставу изреке одбијен је захтев тужиље за ослобађање од плаћања судских такса. У петом ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.548,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3745/22 од 07.12.2022. године, у првом ставу изреке одбијена је жалба тужиље, а усвојена жалба тужене и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој исплати, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.12.2017. године до 31.10.2020. године, износ од 56.781,00 динара са

законском затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и износ од 16.365,87 динара на име посебно обрачунате законске камате до 13.07.2021. године, на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2017. године до 31.10.2020. године износ од 79.407,07 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и износ од 19.134,36 динара на име посебно обрачунате законске камате до 13.07.2021. године. У другом ставу изреке преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка. У трећем ставу изреке обавезана је тужилја да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 43.047,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилја је поднетом тужбом тражила исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2017. године до 31.10.2020. године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилји је у спорном периоду исплаћена плата обрачуната множењем коефицијента њеног радног места са основицом. Када је тако обрачуната плата била нижа од минималне зараде тужена је вршила корекцију до износа минималне зараде. У обрачунским листама за тужилју нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, нити је посебно исказан део коефицијента који се односи на ове накнаде. Тужена у спорном периоду није организовала исхрану за своје запослене.

На овако утврђено чињенично стање другостепени суд је, правилном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду.

Према члану 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник Републике Србије“ број 88/17 ... 129/21), тужилјина плата, накнаде и друга примања утврђују се и обрачунавају према прописима којима се утврђују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 88/17 ... 129/21), поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне Скупштине (члан 3. став 1) и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2). Коефицијенти за обрачун плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе утврђени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата

запослених у јавним службама коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Одредбом члана 118. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6). Према члану 2. став 2. тог закона, његове одредбе примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијерна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених у државним органима и јавним службама нису посебним законом уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун и исплату плате садржи и додаток за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није предвиђено ни посебним колективним уговором за запослене у јавним службама, а ни посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама, домовима ученика, који утврђује право запослених у тим установама на исплату плате у висини минималне зараде. С обзиром да је тужиљи накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, не припада јој право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћена минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић